

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 29/07/2024.

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 201

Hòa Thượng dạy chúng ta rằng mỗi chúng sanh chúng ta đều mang nghiệp chướng nặng nề. Nếu quán sát khởi tâm động niệm của mình mới thấy diễn biến của nghiệp vô cùng phức tạp. Ngay khi chúng ta có sự kiểm soát thì nghiệp vẫn diễn ra còn khi chúng ta mất kiểm soát thì nó còn diễn ra hết sức tùy tiện.

Thế mới biết được là công phu của chúng ta còn quá non kém. Chúng ta không thể khắc chế được tập nghiệp của chính mình nên cũng chẳng đời được nghịch cảnh, chướng duyên. Cho nên khi sanh tử đến, theo Ngài Lý Bình Nam, chúng ta đáng sanh tử, đọa lạc thế nào thì sẽ sanh tử, đọa lạc như thế đó. Từ đời quá khứ, tập nghiệp đã trở thành thói quen và hiện đời chúng ta vẫn để tập nghiệp tiếp tục hình thành và phát triển, do đó, chúng ta không thể cưỡng lại được nó.

Hằng ngày, chúng ta tưởng mình đã tu tốt nhưng chỉ cần gặp chướng duyên nghịch cảnh thì ngay lập tức các tập khí phiền não xấu ác liền khởi hiện hành. Đó chính là nghiệp chướng nhiều đời. Những thứ gì chúng ta ưa thích hay ghét bỏ sẽ tức thì hiện tiền trước mặt chúng ta để xem xem khởi tâm động niệm của mình như thế nào. Thuận thì khởi ưa thích, nghịch thì khởi chán ghét.

Nhưng chúng sanh thì không chấp nhận rằng mình có nghiệp chướng nặng nề. Ngay cả người tu hành cũng vậy! Vì không có công phu, không có cách để không chế tập khí nên họ dần dần rơi về phía thích cảm ứng, thích thần thông. Họ muốn “*vô công hưởng lộc*” – thích có thứ tốt đẹp cho mình mà không muốn bỏ ra công sức. Từ đó, họ rơi vào Ma đạo. Đó là lý do vì sao yêu ma quỷ quái trong Ma đạo càng lúc càng nhiều, đây cũng chính là các oan gia trái chủ của chúng ta. Họ tìm cách cản trở, tạo mọi duyên để đẩy chúng ta vào Ma đạo, rời xa Phật đạo. Nếu chúng ta đến với Phật đạo thì họ khó có cách để hại chúng ta, ngược lại, đến với Ma đạo, họ mới dễ dàng hành xử chúng ta.

Ngài Ngô Đạt quốc sư có 10 kiếp đều là cao tăng, tu hành nghiêm túc nên Tiều Thố không cách gì tiếp cận. Đến kiếp thứ 10 khi được nhà Vua tặng chiếc ghế trầm hương, Ngài Ngô Đạt khởi một niệm “*danh vọng lợi dưỡng*” là: “*Chỉ có bậc quốc sư như ta mới xứng đáng ngồi chiếc ghế này*”, do đó, oan hồn Tiều Thố liền đến gần được Ngô Đạt, nhập vào đầu gối làm thành mụn ghẻ mặt người, biết ăn thịt. Trong đời quá khứ, hai người có tranh chấp với nhau và Tiều Thố vì ức mà tự vẫn nên ôm lòng oán hận Ngài Ngô Đạt.

Chúng ta nghe câu chuyện này thì thấy ly kỳ nhưng khoa học ngày nay đã phát hiện ra rằng có loại virut có thể ăn thịt. Cho nên vì sao chúng ngại càng lúc càng nhiều? Là do oan gia trái chủ gây nên. Chỉ riêng đời này, quán sát các khởi tâm động niệm của chúng ta mới thấy chúng ta đã tạo ra bao nhiêu sự oan trái huống chi là tính đếm từ vô lượng kiếp về trước đến nay. Bản thân tôi, lúc trẻ ăn rất nhiều cá lóc, đến tối nằm mơ thấy con cá lóc Vua lao lên đớp vào cổ. Do thích ăn cá lóc nên mới có giấc mơ như vậy.

Nghiệp chướng của chúng ta sâu dày đến nỗi ngay cả khi chúng ta đang kiểm soát tập khí phiền não của mình, chúng ta vẫn thấy nghiệp hiện hành. Ví dụ như khi chúng ta ngồi niệm Phật trang nghiêm trước ban Phật mà vọng tưởng vẫn khởi triền miên. Cho nên chúng ta phải tránh duyên, tránh đến những nơi, những hoàn cảnh mà một khi mình tiếp xúc, nó có thể dẫn khởi tập nghiệp của mình. Người xưa có câu *“Bạn lành thì nương cây, thầy tà thì phải tránh xa”*, mình gần người sát sanh, trộm cắp, nói dối rồi một ngày mình sẽ sát sanh trộm cắp và nói dối. Chúng ta một khi vào những nơi thác loạn, xa đọa thì chắc chắn sẽ bị dẫn khởi.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta ở trong thế gian này, thiên tai nhân họa triền miên nên hãy đặc biệt mà cẩn thận. Mạng người là vô thường, thời gian của sinh mạng vô cùng quý báu, hơn bất cứ thứ gì. Không nên để nó trải qua một cách uổng phí”***. Thiên tai gồm động đất, sóng thần, mưa bão, lở đất nên mạng người là vô thường. Chúng ta từng nghe người xưa nói: *“Một tác thời gian mua được một tác vàng nhưng một tác vàng không mua được tác thời gian.”* Có thời gian mới làm ra của cải nhưng của cải chẳng mua được thời gian. Khi quý vô thường đến, chẳng ai có thể đánh đổi được tài sản để xin thêm nửa giờ sinh mạng.

Hòa Thượng tiếp lời: ***“Làm thế nào để dùng thời gian một cách tốt nhất? Chỉ có lão thật niệm Phật mới là thật, những thứ khác đều là giả.”*** Mọi việc tốt cũng không phải là thật vì việc tốt lắm dầy vò, dễ bị dính mắc bởi danh lợi. Hãy gạt danh lợi sang một bên để tâm rảnh rang niệm Phật, hãy nhìn việc tốt chính là từ bi xuất phương tiện mà làm. Cho nên khi làm việc chỉ cần nghĩ *“Việc tốt cần làm nên làm”* và không nhớ gì ngoài một câu ***“A Di Đà Phật”***.

Hòa Thượng nói: ***“Ma chướng sẽ thường xuất hiện. Ma rất là đáng yêu. Ở ngay trong bất tri bất giác, chúng ta dễ dàng bị nó lừa.”*** Ma chướng không xuất hiện một cách rùng rợn mà rất là đáng yêu nên con người mất cảnh giác, chấp trước vào nó và không nhận ra. Chúng ta nặng thứ nào trong *“Tài Sắc Danh Thù”* thì thứ đó sẽ đến để cám dỗ chúng ta. Phước báu của chúng ta đáng 5 triệu đồng thì sẽ xuất hiện 5 triệu đồng để chúng ta động tâm, đáng 5 tỷ đồng thì sẽ xuất hiện 5 tỷ đồng để nhiễu loạn chúng ta.

Hòa Thượng nói: ***“Con người ngày nay ưa thích thân thông, ưa thích cảm ứng nên những cảnh giới họ nhìn thấy là Ma hay là Phật? Mọi người phải nên nhớ, đại***

đa số đều là Ma chứ không phải Phật.” Ma xuất hiện rất đáng yêu, làm hoàn cảnh đời sống rất thuận tiện, êm đềm.

Hòa Thượng hỏi: **“Thế nào là Ma? Cảnh gì là Ma? Những gì khác với lời Phật dạy thì đều là Ma. Ví dụ chúng ta tu Tịnh Độ, ngày ngày niệm Phật A Di Đà thì nếu có thấy Phật thì phải là Phật A Di Đà, mà khi thấy rồi thì sẽ mất đi, cũng không được thường xuyên thấy hay thường xuất hiện trở lại. Vậy thì đó không phải là cảnh thật. Người niệm Phật A Di Đà mà thấy Phật Dược Sư thì đó là cảnh Ma.”**

Có người nói với Hòa Thượng rằng ông ta ngày ngày niệm Phật A Di Đà mà ngày ngày vẫn thấy Diêm Vương nên Hòa Thượng dặn ông ta phải mau mau phản tỉnh. Niệm Phật A Di Đà mà không thấy Phật A Di Đà mà lại thấy Diêm Vương thì mai một theo xuống đó làm Diêm Vương hay quân hầu của Diêm vương? Ngày ngày niệm Phật A Di Đà mà không thấy vị Phật mình hằng ngày niệm nhưng lại thấy Phật Dược Sư, Bồ Tát Địa Tạng, Bồ Tát Văn thù là sai rồi. Hằng ngày chúng ta tu tập phù hợp với bản tôn của chúng ta mới là thanh tịnh.

Hòa Thượng nói: **“Tất cả những cảnh chúng ta thấy phải tương ứng với lời Phật dạy. Chỉ cần sai đi một phần, không phù hợp với Kinh thì đều thuộc về cảnh Ma.”** Ngày nay vì sao nhiều người bị gạt? Vì những kẻ lừa đảo đó đã dùng đến hơn 99% lời Phật dạy duy chỉ có một phần trăm là không giống. Điều này cũng giống như 99% là sữa đề hồ và 1% là độc dược nhỏ vào sữa đề hồ thì cả cốc sữa đều là độc. Họ dạy chúng ta cách tu hành như Phật nói nhưng lại bảo với chúng ta rằng không cần giữ giới, không cần diệt vọng tưởng.

Hòa Thượng nói: **“Ta vừa thấy Phật thì thời gian rất là ngắn, còn nếu vừa thấy rõ ràng, thời gian rất dài, hoặc tiêu mất rồi xuất hiện, hoặc thường xuyên xuất hiện, làm nhiều loạn tâm thanh tịnh của chúng ta. Đây chỉ có Ma chứ không phải Phật.”** Phật A Di Đà không làm nhiều loạn tâm thanh tịnh của chúng ta. Có người trước đây tu hành rất tốt, sau đó được người khác tặng cho đạo tràng này rồi đạo tràng khác, khiến làm hỏng đi tâm thanh tịnh của họ. Họ còn cho đó là do Phật A Di Đà giúp mình. Đương nhiên, không có chuyện như vậy.

Hòa Thượng nói: **“Khi người mới phát tâm tu hành với tâm chân thành thì cũng có thể thấy được tướng lạ. Đó là muốn tăng trưởng sự tinh tấn cho chúng ta.”** Ví dụ như nghe được mùi hương hoặc có những cảm ứng. Điều chú ý là chỉ một hai lần hiếm hoi, không thường xuyên. Nếu chúng ta khởi tâm mong cầu, muốn thấy cảnh lạ thì chúng ta đã sanh ra chấp trước. Khởi chấp trước thì có mong cầu mà có mong cầu thì Ma sẽ đến. Ví dụ chúng ta mong cầu có trường học thì Ma sẽ tặng trường học cho chúng ta. Rồi Ma sẽ tặng tiếp, khi đó chúng ta sẽ buông lung, phóng túng, quên đi chủ đích, việc làm chính của mình.

Người tu vài năm, tướng lạ dần ít và sẽ không còn. Cho dù cảnh lạ có xuất hiện thì phải xem nó không lạ, thấy mà như không thấy, tuyệt đối không nên lưu luyến đối với cảnh. Người thế gian luôn tự hào, tự đắc về những thành tựu đạt được còn người học Phật thì không như vậy bởi vì chỉ cần làm đúng nguyên lý nguyên tắc thì ra kết quả đúng, ra thành tựu đúng. Cho nên người học Phật trong tâm không vương mắc, vương bận, thậm chí không hề mong muốn lần sau thành tựu tốt đẹp này được lặp lại. Họ hiểu rằng lần sau nếu tiếp tục làm đúng nguyên lý nguyên tắc, thì chẳng cần khởi tâm mong cầu vẫn có kết quả tốt đẹp.

Chỗ này đa phần mọi người đều vương phải, ưa thích đối với thuận cảnh và chán ghét đối với nghịch cảnh. Tuy chúng ta chưa làm được nhưng chúng ta phải biết được nên dụng tâm như thế nào cho đúng nguyên lý nguyên tắc. Những sự kiện chúng ta sắp làm thì không cần thiết phải nghĩ đến việc mặc đồ gì, nói thế nào mà chỉ cần làm theo chuẩn mực. Tuy nhiên chúng ta vẫn luôn luôn dính mắc. Có dính mắc là có động tâm, phan duyên.

Hòa Thượng nói Ma xuất hiện rất đáng yêu cho nên ***“Đối với mọi sự mọi việc dù là cảnh lạ hay mọi việc chúng ta làm ra, chúng ta đều không vương mắc, thấy mà như không thấy, tuyệt đối không lưu luyến với cảnh giới thì mới giữ được tâm mình thanh tịnh.”***

Phần này nếu không có người nhắc nhở, trong 10 người học Phật nói chung, người niệm Phật nói riêng thì có đến 9 người rười thích cảm ứng, thích thần thông. Cho nên chúng ta phải sáng suốt, phản tỉnh. Kết quả tốt đẹp có được chắc chắn do từ đầu đến cuối làm đúng nguyên lý nguyên tắc cũng giống như gieo hạt bí thì hái trái bí nên không có gì là kỳ diệu hay ngạc nhiên. Gieo hạt đậu lên cây đậu thì không có gì thù thắng, hoàn toàn phù hợp nhân nào, quả đó.

Nếu trồng hạt ớt mà ra vườn sầu riêng thì vườn sầu riêng là cảnh Ma rồi. Vấn đề là chúng ta phải nhìn cho rõ, chứ thích thần thông và cảm ứng thì sẽ bị Ma gạt. Ma biết tâm niệm của chúng ta nên đến để dẫn dụ.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta vốn có sức mạnh của Phật tánh (Nghĩa là mỗi chúng sanh chúng ta đều có Phật tánh, đều có sẵn năng lực để thành Phật) cho nên nhân là tự niệm thanh tịnh và Phật mà mình niệm là tự tánh Phật.”*** “Tự niệm” là chính mình niệm được thanh tịnh vì chính mình vốn dĩ là Phật. Tuy nhiên, hiện tại chúng ta niệm chưa thanh tịnh là vì chưa niệm được tự tánh, chúng ta vẫn dính trong vọng tưởng, phiền não của mình, nên chưa hồi phục được tự tánh thanh tịnh.

Tự tánh chúng ta vốn là Phật, bây giờ chúng ta khởi ***“tự niệm thanh tịnh”*** – chính mình niệm tự tánh Phật vốn có sẵn trong chính mình. Từ nơi tự tánh của chính mình, chúng ta niệm ra vị Phật ở nơi tự tánh. ***“A Di Đà”*** là tự tánh của chúng ta cho nên vị Phật mà chúng ta niệm chính là tự tánh Phật. Tuy nhiên, chúng ta nói rằng chúng ta

niệm Phật mà chẳng thấy gì bởi vì chúng ta ngày ngày vẫn niệm những thứ khác nhiều quá như niệm tiền bạc, thương ghét, danh lợi, thành bại, tốt xấu nên che lấp tự tánh Phật của chính mình.

Hòa Thượng nói: **“Tây Phương Thế Giới Cực Lạc y chánh trang nghiêm đều là tự tánh biến hiện. Thanh tịnh, Bình đẳng, Đại từ bi chính là Phật.”** Vậy thì, khi ta trở về tự tánh Phật thanh tịnh của mình, niệm được vị Phật ở nơi tự tánh, lúc ấy thế giới Tây Phương Cực Lạc cũng biến hiện từ nơi tự tánh ấy. Cho nên Tịnh Độ có câu: **“Đi mà không đi, không đi mà đi”** bởi vì chỉ là trở về với tự tánh thanh tịnh.

Trước đây, có người tổ chức pháp hội rồi khoe rằng Phật A Di Đà xuất hiện trên ngọn cây. Đó là Ma chứ chẳng phải Phật. Ngài không ở trên ngọn cây mà ngay khi chúng ta quay trở về với tự tánh của mình vốn dĩ hoàn toàn **“thanh tịnh, bình đẳng và đại từ bi”** thì chúng ta chính là Phật. Hòa Thượng nói: **“Đây là tâm Phật vốn có của chúng ta biến hiện ra. Chân Thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Chánh Giác, Từ Bi là đức hiệu. Đây là tự tánh Phật, chính là Phật tánh linh (lực của Phật tánh)”** nên khi ta quay về với tự tánh **“Chân Thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Chánh Giác, Từ Bi”** thì chúng ta đã quay về với Phật tánh của chính mình, vậy thì ta đã thành Phật rồi. Nếu chưa trở về thì vẫn là chúng sanh. Phật và chúng sanh vẫn chính là ta. Phàm phu và Phật đều là một nhưng phàm phu thì còn mê muội, vẫn chìm trong tập khí phiền não còn Phật đã hồi phục được hết năng lực của mình./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!